

I

Dag één

Hij werd elke ochtend met een opgewonden gevoel wakker. Zou vandaag de dag zijn? Zou hij haar eindelijk ontmoeten, zijn volmaakte vrouw? Hij wist natuurlijk al wie ze was. Hij hield haar al een paar weken in de gaten, raakte gewend aan haar gewoonten, kwam erachter wie haar vrienden waren, leerde haar manier van doen kennen. Hoe ze haar haar achter haar oren duwde wanneer ze achter het stuur van haar auto ging zitten. Hoe ze meteen wanneer ze thuiskwam alle lichten in haar verlaten appartement aandeed.

Hoe ze echt nooit in haar achteruitkijkspiegel leek te kijken.

Hij pakte de afstandsbedieningen en liet de rolgordijnen voor de hoge dakramen omhoogkomen. Motregen viel gestaag uit een ononderbroken muur van kleurloze, grijze wolken. Maar geen wind om de regen voort te drijven. Die viel gewoon gestaag omlaag. Het soort weer waarvoor mensen zich onder hun paraplu's verscholen, met hun hoofden omlaag, zonder aandacht aan hun omgeving te schenken, gezichten onzichtbaar voor bewakingscamera's.

Het eerste wat hij kon afvinken.

En het was zaterdag. Dus ze zou geen afspraken hebben staan, geen vergaderingen hebben belegd. Niemand om een ongeplande afwezigheid op te merken. Niemand om aan de bel te trekken.

Het tweede wat hij kon afvinken.

Zaterdag betekende ook dat er een veel grotere kans bestond dat haar plannen haar naar een geschikte plek voor hun ontmoeting zouden voeren. Een plek waar hij de eerste stappen kon zetten van het zorgvuldig uitgewerkte plan om haar tot zijn perfecte vrouw te maken. Of ze dat nu wilde of niet. Maar goed, wat zij wilde was onbelangrijk.

Het derde vinkje.

Hij nam een lange, langzame douche en genoot van het sensuele ge-

voel van het warme water op zijn huid. Als ze het slim speelde, zou ze dit met hem kunnen delen en zo een aangename ervaring nog meer de moeite waard voor hem kunnen maken. Wat was er nu beter dan de dag beginnen met een pijpbeurt onder de douche? Dat soort dingen zou een perfecte vrouw met liefde voor haar man willen doen. Het was nooit eerder bij hem opgekomen, en hij voegde het maar wat graag toe aan zijn lijstje. Het was bij de eerste ook nooit opgekomen, en dat was typerend voor de vele keren dat ze naliet aan zijn hoge maatstaven te voldoen.

Nog iets om af te vinken op het mentale lijstje gezet. Het was belangrijk om je zaakjes op orde te hebben.

Hij geloofde in structuur, in voorbereiding en in voorzorgsmaatregelen nemen. Op basis van hoelang het geleden was dat die teef een spaak in zijn wiel had gestoken, zou een buitenstaander kunnen denken dat hij zijn zoektocht had opgegeven. Maar wat zóú die buitenstaander er dan naast zitten. Hij moest ten eerste de troep opruimen die ze had veroorzaakt. Dat had hem belachelijk veel tijd gekost, en hij had haar elke seconde ervan verweten. En vervolgens moest hij voor zichzelf duidelijk krijgen wat hij nu eigenlijk wilde.

Hij had overwogen om te kopen wat hij wilde, net zoals zijn vader had gedaan. Maar hoe volgzzaam de Aziatische vrouwen ook waren, het gaf een verkeerd signaal wanneer je met een van hen aan je arm verscheen. Het afficheerde onvermogen, perversiteit en mislukking. Hetzelfde gold voor postorderbruidjes uit het voormalige Sovjetrijk. Die scherpe accenten, het chemische blonde haar, de criminele neigingen, ingesleten als vuil... Dat was niets voor hem. Je kon niet op respect van je collega's rekenen wanneer je met een van hen ging lopen paraderen.

Daarna bekeek hij de mogelijkheden van internetdaten. Maar daarmee was het probleem dat je een kat in een zak kocht. En hij wilde geen kat aan zijn zak. Hij grinnikte in zichzelf om zijn spitsvondigheid, zijn taalvaardigheid. Mensen bewonderden dat in hem, wist hij. Maar er was nog een groter probleem met internetdaten: er waren zo weinig opties als het fout liep. Omdat je een kilometers breed spoor had achtergelaten. Het kostte veel inspanning, en je had er de vaardigheden en de middelen voor nodig om online echt anoniem te zijn. Het gevaar van ontmaskering door een fractie van een seconde van onoplettendheid of een fout vond hij te groot om het risico te nemen. En dat betekende dat

hij geen enkele manier had om haar met gepaste munt te betalen voor haar nalatigheid wanneer het allemaal mis zou lopen. Ze zou simpelweg haar oude leventje weer oppakken alsof er niets gebeurd was. Ze zou gewonnen hebben.

Dat kon hij niet toestaan. Er moest een andere manier zijn. En dus had hij zijn plan opgevat. En daarom had het zo lang geduurd voordat hij dit punt had bereikt. Hij moest een strategie ontwikkelen, moest die vervolgens vanuit alle mogelijke hoeken onderzoeken, en daarna moest hij nog zijn research doen. En pas nu was hij klaar om aan de slag te gaan.

Hij trok onopvallende kleding aan: een zwarte spijkerbroek uit een supermarktketen en een poloshirt. Hij veterde zijn zwarte werklarzen met stalen neuzen zorgvuldig dicht. Voor de zekerheid. Eenmaal beneden zette hij een kop groene thee en at een appel. Daarna liep hij door naar de garage om nogmaals te controleren of alles op orde was. De vrieskist was uitgeschakeld en de klep stond open, klaar om zijn lading te ontvangen. Vooraf door hem afgeknipte stroken breed plakband hingen aan de rand van een muurplank naast elkaar. Op een kaarttafel lagen handboeien, een stroomstootwapen, schilderijkoord en een rol ducttape op een rijtje. Hij trok zijn waxcoat aan en stopte de spullen in zijn zakken. Als laatste pakte hij een metalen koffer op en liep ermee terug naar de keuken.

Vierde en vijfde punt afgevinkt.

Hij bekeek de garage nog een laatste keer en zag dat hij de vorige keer dat hij er was geweest wat bladafval naar binnen had gelopen. Hij zette de koffer met een zucht neer en ging stoffer en blik halen. Vrouwenwerk, dacht hij geërgerd. Maar als alles vandaag goed afliep, zou er binnenkort een vrouw zijn om dat te doen.

Dag vierentwintig

Dr. Tony Hill ging verzitten en probeerde niet naar haar geruïneerde gezicht te kijken. ‘Wat komt er in je op wanneer je aan Carol Jordan denkt?’

Chris Devine, officieel nog altijd brigadier bij de recherche van het politiekorps van Bradfield, hield haar hoofd ietwat schuin zijn kant op, als om te compenseren voor een zekere mate van doofheid. ‘Wat komt er in jóú op wanneer je aan Carol Jordan denkt?’ Haar stem had een moedwillig plagerige klank. Hij herkende het als een poging om zijn vraag te ontwijken.

‘Ik probeer niet aan Carol te denken.’ Hoewel hij zijn best deed niets te laten merken, klonk het verdriet er toch in door.

‘Misschien zou je dat wel moeten doen. Misschien heb je daar wel meer behoefte aan dan ik.’

Het was schemerig geworden in de kamer terwijl ze zaten te praten. Buiten liep de dag ten einde, maar het licht in de kamer leek nog sneller weg te sijpelen. Omdat ze hem niet kon zien, bestond er voor de verandering eens geen gevaar dat zijn gezicht hem zou verraden. Zijn gezichtsuitdrukking was in tegenspraak met de lichte toon waarop hij zei: ‘Je bent mijn therapeut niet, weet je.’

‘En jij de mijne niet. Als je hier niet als mijn maatje bent gekomen, dan heb ik verder geen belangstelling. Ik heb ze verteld dat ik niet mijn tijd ga verdoen met een hulpverlener. Maar goed, dat weet je, toch? Ze zullen je de uitkomst vast wel verteld hebben. Je bent nog altijd de man op wie ze kunnen terugvallen. Het konijn dat ze uit hun hoge hoed trekken wanneer alle andere goocheltrucs geen ene moer hebben uitgedaald.’

Hij vond het verbazingwekkend dat ze niet verbitterder klonk. Hij zou in haar plaats woedend zijn geweest. Naar iedereen uitvallen die

maar lang genoeg stilzat. ‘Dat is waar: ik weet dat je hebt geweigerd samen te werken met het team van therapeuten. Maar dat is niet waarom ik ben langsgelopen. Ik ben niet gekomen om je via de achterdeur te proberen te behandelen. Ik ben gekomen omdat we elkaar al zo’n tijd kennen.’

‘Dat maakt ons nog geen vrienden.’ Haar stem was vlak, haar woorden van alle levendigheid ontdaan.

‘Nee. Ik doe niet echt aan vriendschap.’ Het verbaasde hem hoe gemakkelijk het was eerlijk te zijn tegen iemand die zijn gezicht of zijn lichaamstaal niet kon zien. Hij had wel over het fenomeen gelezen, maar hij had het nooit uit de eerste hand ervaren. Misschien moest hij bij zijn minder meegaande patiënten eens proberen een donkere bril te dragen en doen alsof hij blind was.

Ze lachte kort en droog. ‘Als het je zo uitkomt, kun je heel aardig doen alsof.’

‘Dat is aardig van je. Lang geleden noemde iemand het “voor menselijk doorgaan”. Dat beviel me wel. Die term ben ik sindsdien gaan gebruiken.’

‘Dat is wat te hoog gegrepen, makker. Wat heeft het feit hoelang we elkaar kennen er nou in hemelsnaam mee te maken?’

‘We zijn de enigen die nog over zijn, denk ik.’ Hij ging verzitten en voelde zich ongemakkelijk vanwege de kant die het gesprek opging. Hij was langsgelopen omdat hij iets wilde doen, omdat hij haar wilde helpen. Maar hoe langer hij hier zat, hoe meer hij het gevoel kreeg dat hij degene was die hulp nodig had. ‘Nu het stof is opgetrokken.’

‘Volgens mij ben je hier omdat je hoopte dat je door met me te praten beter zou begrijpen wat je nu eigenlijk voelt,’ voegde ze hem op licht scherpe toon toe. ‘Omdat ik de klap voor haar heb opgevangen, nietwaar? Dat is een hechtere band dan we in al die jaren dat we collega’s waren ooit gehad hebben.’

‘Ik dacht dat ik hier de psycholoog was.’ Het was een zwak antwoord, nauwelijks een afwenden van haar uitval.

‘Dat betekent nog niet dat je kunt doorgronden wat er zich in je eigen hoofd afspeelt. Of in je eigen hart. Het is gecompliceerd, hè, doc? Ik bedoel: als het alleen om schuldgevoel ging, dan zou het eenvoudig zijn, nietwaar? Daar zou je iets mee kunnen. Maar er is meer aan de hand, hè? Want er zit een donkere kant aan schuldgevoel. De woede. Het ge-

voel dat het gewoon niet eerlijk is, en dat jij degene bent die de last moet dragen. De woede over het feit dat je met een gevoel van verantwoordelijkheid wordt opgescheept. Dat gevoel van onrechtvaardigheid, dat is als brandend maagzuur, als zuur dat bij je naar binnen brandt.’ Ze hield opeens haar mond, geschrokken van haar eigen metafoor.

‘Het spijt me.’

Haar hand ging naar haar gezicht, maar hield millimeters van de glimmende rode huid in, die het gevolg was van de voor iemand anders bedoelde valstrikbom met zuur. ‘Dus, wat komt er eigenlijk in je op wanneer je aan Carol Jordan denkt?’ drong ze nu op scherpe toon aan.

Tony schudde zijn hoofd. ‘Ik weet het niet.’ Niet omdat hij het antwoord niet wist, maar omdat hij dat wel wist.

3

Paula McIntyre herkende de jongen zelfs van achteren. Ze was tenslotte rechner. Het was iets waartoe ze geacht werd in staat te zijn. Zeker wanneer de persoon in kwestie buiten zijn context werd waargenomen. Dat was waar burgers het lieten afweten. Zonder context lukte het ze in de regel niet. Maar rechters konden het beste uit hun natuurlijke talenten halen en scherpten hun vaardigheden aan totdat ze mensen na één keer zien nooit meer vergaten. Tuurlijk, dacht ze. Nog een van de mythes die in stand werden gehouden door politiemensen in televisieseries. Die wierpen altijd nog een tweede blik wanneer ze onder onverwachte omstandigheden met iets bekends in aanraking kwamen.

Maar ze herkende de jongen evengoed wel, zelfs nu ze hem vanuit zo'n hoek naderde dat ze hem slechts in kwartprofiel kon zien. Als ze het bureau via de personeelsingang was binnengekomen, door de achterdeur ten opzichte van het parkeerterrein, dan had ze hem gemist. Maar dit was haar eerste dag op bureau Skenfrith Street en ze kende de codes van de deuren nog niet. Daarom had ze het zichzelf makkelijk gemaakt en had ze haar auto in de verschillende verdiepingen tellende parkeergarage ertegenover geparkeerd. Vervolgens was ze door de voordeur naar binnen gelopen, waar ze de tiener die aan de balie op zijn voeten stond te wippen van achteren naderde. Iets aan de stand van zijn schouders en zijn hoofd wees erop dat hij gespannen was en zichzelf stond te verdedigen. Maar het wees niet op schuldgevoel.

Ze bleef staan en probeerde vast te stellen wat er aan de hand was. 'Ik begrijp wel wat u zegt. Ik ben niet dom.' De stem van de jongen klonk eerder meelijwekkend dan agressief. 'Maar ik wil dat u begrijpt dat dit anders ligt.' Hij trok zijn schouders iets op. 'Niet iedereen is hetzelfde, man. Je kunt niet gewoon iedereen over dezelfde kam scheren.' Hij

sprak met een plaatselijk accent, dat ondanks zijn beste pogingen onmiskenbaar kleinburgerlijk was.

De baliemedewerker mompelde iets wat ze niet kon verstaan. De jongen begon op de ballen van zijn voeten te wippen; een brok energie zonder uitlaatklep. Hij was niet het soort knul dat door het lint zou gaan, daar dacht ze vrij zeker van te zijn. Maar dat was nog geen reden om niet te proberen hem tot bedaren te brengen. Ze eronder houden was niet het enige doel van erachter komen wat het publiek bezighield.

Paula stapte naar de jongen toe en legde een hand op zijn arm. ‘Torin, toch?’

Hij draaide zich snel om, met een geschrokken en benauwd gezicht. Een dikke bos donker haar omlijstte de bleke huid van een tienerholbewoner. Opengesperde blauwe ogen met donkere plekken eronder en een prominente, puntige neus. Een smalle mond met uit de toon vallende rozenknoplippen, met daarboven de lichtste schaduw van wat op een dag wellicht een snor zou worden. Paula controleerde de mentale catalogus met haar geheugen en vinkte alle punten af. Geen vergissing mogelijk.

De spanning rond zijn ogen nam iets af. ‘Ik ken u. U bent bij ons thuis geweest. Met die dokter.’ Hij dacht na en probeerde zich iets te herinneren. ‘Elinor. Van de eerste hulp.’

Paula knikte. ‘Klopt. We zijn bij jullie komen eten. Je moeder en Elinor kennen elkaar van het werk. Ik ben Paula.’ Ze glimlachte naar de kleine grijze man achter de balie en haalde haar identiteitsbewijs uit haar jaszak tevoorschijn. ‘Brigadier McIntyre, criminele opsporingsdienst, het team van hoofdinspecteur Fielding.’

De man knikte. ‘Ik zeg net tegen deze jongeman dat we niets voor hem kunnen doen tot zijn moeder meer dan vierentwintig uur vermist wordt.’

‘Vermist?’ Paula’s vraag werd overstemd door de gefrustreerde reactie van Torin McAndrew.

‘En ik probeer deze...’ Hij ademde zwaar door zijn neus. ‘... deze man duidelijk te maken dat je niet alle zaken hetzelfde kunt behandelen, omdat iedereen anders is en mijn moeder niet de hele nacht wegblijft.’

Paula kende Bev McAndrew niet goed, maar ze had wel het een en ander over de hoofdapotheker gehoord van Elinor Blessing, haar partner en tevens medisch hoofdspecialist van de spoedeisende hulp van het

Bradfield Cross-ziekenhuis. En niets van wat ze over haar had gehoord, was in tegenspraak met de onvermurwbare zekerheid van Bevs zoon. Maar niets van dat alles zou ook maar enige indruk maken op de man achter de balie.

‘Ik ga eens even met Torin hier praten,’ zei ze vastberaden. ‘Is er een verhoorkamer vrij?’ De man knikte naar een deur aan de overkant van de kale wachtruimte. ‘Bedankt. Wilt u alstublieft voor me naar de opsporingsdienst bellen om hoofdinspecteur Fielding te laten weten dat ik al binnen ben en er zo aankom.’

Hij leek er niet gelukkig mee, maar pakte de telefoon wel op. Paula wees met haar duim naar de verhoorkamer. ‘Laten we even gaan zitten, zodat je me kunt vertellen wat er aan de hand is,’ zei ze terwijl ze hem voorging.

‘Oké.’ Torin volgde haar en slofte in zijn te grote sportschoenen over de vloer, met die typische slome manier van lopen van een tiener die nog niet helemaal aan de grenzen van zijn lichaam gewend is.

Paula opende de deur van een kamer ter grootte van een berghok, waar nauwelijks genoeg ruimte was voor een tafel en drie metalen stoelen, die waren bekleed met een stof met een flitsend blauw-zwart patroon. Ik heb erger gezien, dacht ze terwijl ze Torin naar een stoel leidde. Ze ging tegenover hem zitten en haalde een schrijfblok uit haar schouderetas, waarbij ze een pen tussen de spiraal op de rug had geramd.

‘Goed dan, Torin. Waarom begin je niet bij het begin?’

Op de rang van agent bij de recherche blijven steken was een prijs die Paula graag had betaald om lid te kunnen worden van het Team Zwarte Misdrijven van hoofdinspecteur Carol Jordan. Dus toen dat team werd opgedoekt, had ze op de eerste de beste vacature voor een driestrepfunctie bij het politiekorps van Bradfield gesolliciteerd. Het was zo lang geleden dat ze examen voor brigadier had gedaan, dat ze bang was dat ze het haar opnieuw zouden laten doen.

Dit was niet hoe ze zich haar initiatie in de rang van brigadier had voorgesteld. Ze had gedacht dat stinkklussen zoals voorbereidende verhoren nu dus door iemand anders gedaan zouden worden. Maar goed, zo werkte het nu eenmaal bij de politie. Niet veel liep uiteindelijk ooit zoals je het je had voorgesteld.